

BEGAER

af Michael Dakuri

FORLAGET SNEPRYD

Begær

Michael Dakuri

Begær

Forfatter: Michael Dakuri

Udgivet af: © Forlaget Snepryd

1. udgave, 1. oplag 2026

Omslag og sats: Mette Kristoffersen

Fotograf: Jesper Søndergaard Sørensen

AI genereret billede på omslag: ChatGPT

Bogen er sat med Times New Roman 11/15

ISBN 978-87-85370-04-4

Trykt hos: ScandinavianBook A/S, Aarhus

Denne bog er beskyttet af gældende dansk lov om ophavsret. Kopiering må kun ske i overensstemmelse med loven. Det betyder fx, at kopiering til undervisningsbrug kun må ske efter aftale med Tekst & Node.

Denne tryksag er fremstillet på et miljøcertificeret trykkeri

Vi har fokus på miljø, klima, skov, samfund og personale. Når din tryksag trykkes hos ScandinavianBook tager vi ansvar hele vejen rundt.

Forlaget Snepryd

Atterupvej 15

4640 Faxe

Telefon: 60478428

www.snepryd.dk

info@snepryd.dk

Advarsel

Indeholder eksplicitte beskrivelser af voldsom sex samt brugen af stoffer og stødende sprogbrug.

HIV stopper mig ikke!

Min daglige medicin holder mig rask
og beskytter min partner og andre.

Jeg har stadig det liv og den kærlighed, jeg ønsker!

Prolog

Det var onsdag, og jeg stod ved indgangen til Infektionsmedicinsk Afdeling på Rigshospitalet. Det var her, jeg skulle have foretaget min HIV-test. Jeg gik ind gennem døren og hen til skranken, hvor en midaldrende dame i 50-årsalderen sad.

”Goddag,” sagde sekretæren.

”Hej, er det her, jeg skal henvende mig for at få foretaget en HIV-test?” spurgte jeg hende.

”Ja, du er kommet det rigtige sted hen. Jeg skal bede dig om at scanne dit sygesikringskort, og så skal jeg gøre opmærksom på, at testen er anonym, og du skal derfor henvende dig personligt i klinikken for at få svar,” sagde sekretæren.

Sekretæren henviste mig til venteværelset og viste mig nummer-tavlen, hvor mit nummer ville blive vist, når det var min tur. Væggene i venteværelset var hvide og uden vinduer, og det eneste, som prægede væggene, var et enkelt billede, hvor der stod AIDS Fondet. Under billedet stod et lille bord med en kaffemaskine, og ved siden af bordet var der placeret et stativ med informationsfoldere fra blandt andet AIDS Fondet, HIV-Danmark samt Hepatitisforeningen. Jeg var ikke alene i venteværelset – når jeg kiggede rundt, kunne jeg se, at der sad andre voksne mænd i alle aldersgrupper. Alle sad og kiggede ned i gulvet. De så lige så skræmte ud, som jeg følte mig. De var formodentlig også kommet for at få foretaget en HIV-test. Tanken om at skulle have foretaget en HIV-test fik det til at løbe koldt ned ad ryggen på mig, og jeg havde nærmest koldsved. Hvad ville andre folk ikke tænke om mig? Kunne jeg være smittet, og kunne jeg have smittet andre? Der løb mange tanker igennem mit hoved.

Pludselig mens jeg sad i mine egne tanker, blev mit nummer vist

på nummertavlen. Det var nu min tur til at få foretaget en test. Mit hjerte begyndte at hamre, og jeg blev helt varm indeni. Nu var der ingen vej udenom, selvom jeg allermest havde lyst til at vende om og gå min vej.

Inde i undersøgelsesrummet spændte bioanalytikeren et bånd om min overarm og bad mig om at knytte næven, således at hun bedre kunne finde en blodåre at tappe mit blod fra. Hun skulle kun bruge et lille reagensglas til blodprøven, så jeg håbede, at det ville gå hurtigt. Selvom jeg ikke var bange for nåle, var jeg stadig meget nervøs, men inden jeg havde set mig om, var det hele overstået. Nu kunne jeg kun gå og vente på resultatet. Efterfølgende kom jeg til at tænke på, at jeg kunne have valgt at få lavet en quicktest ved AIDS Fondet, men i øjeblikket tænkte jeg ikke så langt. Oftest var det måske også folk, der havde været i seng med en anden, som i forvejen var HIV-smittet, og hvor kondomet var bristet under samleje, der fik foretaget quicktesten og kunne få rådgivning efterfølgende – men hvad vidste jeg om det.

Jeg forlod Rigshospitalet og gik over for at tage bussen hjem. Solen skinnede, og vi var gået foråret i møde. Bladene på træerne var begyndt at springe ud, og blomsterne var ved at skyde op af jorden. Der var ikke mange måneder til, at folk fik læseferie. Jeg huskede tydeligt dengang, jeg selv gik i gymnasiet. Det var efterhånden ved at være nogle år siden, jeg blev færdig som student, dog havde jeg stadig kontakt med mine studiekammerater fra den tid. Jeg blev pludselig revet væk fra mine tanker, da en fyr spurgte, om han måtte komme ind at sidde på pladsen ved siden af mig i bussen. Han var høj, havde blå øjne og blondt hår. Hans krop var veltrænet, og proportionerne var helt rigtige. Han var virkelig lækker og sikkert også heteroseksuel. De var sgu altid så lækre.

”Rådhuspladsen!” lød det fra højtaleren i bussen, og det betød, at

det var stoppestedet, hvor jeg skulle af.

Jeg valgte at gå hjem til Frederiksberg inde fra Rådhuspladsen. Vejret var dejligt, så jeg ville nyde eftermiddagen med en “coffee to go”.

Kapitel 1

Held i uheld

Der var frygteligt varmt i min lejlighed. Jeg kunne godt mærke, at solen havde bagt ind igennem mit stuevindue. Jeg åbnede min lille altandør, som vendte ud mod ejendommens fælles gårdhave. Pludselig ringede min mobil. Det var Anders, en af mine gode venner fra folkeskolen og gymnasiet. Vi var vokset op sammen, og vores venskab havde holdt ved gennem årene. Anders var en af de venner, som jeg først betroede mig til, da jeg sprang ud som bøsse, foruden min søster, Mia.

”Hej Tobias, skal du med i træningscentret i aften? Jeg tænker ikke, at du vil med ud at spille fodbold?” spurgte Anders.

Jeg kunne høre, at der kom et grin fra Anders, men han havde ret. Af al sport var fodbold og cykling de mest kedelige sportsgrene, man kunne dyrke efter min mening.

”Hej Anders. Du har så evigt ret. Hvis der er noget, jeg ikke gider, så er det at spille fodbold. Så vil jeg sgu hellere i træningscentret. Hvad tid tænker du?” spurgte jeg.

”Jamen skal vi sige, at jeg er hos dig kl. 19.00, og så følges vi ad til træning?” sagde Anders.

”Det er en aftale,” sagde jeg.

Jeg smed mig i sofaen og tændte for fjernsynet. Det havde været en hård dag på jobbet. Jeg var ret så træt efter at have siddet de sidste par dage med en sag vedrørende en liebhaverejendom, der skulle sælges i Hellerup. Der var rimelig mange papirer, der skulle gennemgås, og der skulle laves tilstandsrapport, tages billeder og laves salgsopstilling. Derudover skulle der gøres klar til interesserede købere. Det var en handel, jeg bare skulle have igennem. Ejendommen var vurderet

til knap 10 millioner kroner, og hvis jeg fik den solgt, var der ekstra salærbonus til mig.

Det ringede på døren. Jeg var helt forvirret, og tv’et kørte i baggrunden. Det var Anders, der ringede på døren. Jeg var faldet i søvn på sofaen.

”Hey makker. Er du klar til at give den gas?” spurgte Anders.

”Øh ja, det er jeg... eller det vil sige, at det bliver jeg,” sagde jeg med et gabende svar.

Anders kiggede bebrejdende på mig.

”Sig mig, er du lige stået op, eller hvordan? Havde vi ikke en aftale nu?” spurgte Anders.

Anders var jurist og værdsatte, at man var præcis og punktlig, især når det gjaldt aftaler. Det var han vant til med alle de daglige møder med sine klienter.

”Jeg faldt sgu i søvn på sofaen. Giv mig 10 minutter, og så er jeg klar. Jeg skal bare lige pakke de sidste ting ned i tasken, og så er vi dem, der er skredet,” sagde jeg med et undskyldende blik.

Jeg pakkede min taske med træningstøj og var klar til at give den gas. Jeg havde så mange frustrationer, jeg skulle af med. Anders og jeg cyklede til Fitness Gym. Egentlig burde vi nok have løbet, dels fordi vejret var så godt, men også fordi vi så ville være varmet op, når vi ankom til Fitness Gym.

Der var mange mennesker i Fitness Gym, sandsynligvis fordi folk ville have formen i top, inden sommeren for alvor begyndte. Det var jo den tid på året, hvor vi alle gerne ville være lækre og veltrænede, når vi skulle gå på stranden og vise vores pumpede bryst og veltrimmede mavemuskler frem.

Jeg valgte at starte på løbebåndet. I dag ville jeg koordinere noget cardio med styrketræning, og så måtte vi se, hvor det bar henad. Én ting var i hvert fald sikkert – der skulle ske noget fysisk med min krop. Anders tog løbebåndet ved siden af. Vi havde aftalt, at vi skulle løbe 10 km, og derefter skulle vi styrketræne.

Imens jeg løb på løbebåndet, kunne jeg ikke lade være med at tænke på, om der kunne være en risiko for, at jeg var HIV-smittet. Omvendt tænkte jeg også, at risikoen nok var lille, eftersom jeg ikke havde nogen symptomer. Det var jo også flere år siden, at jeg sidst havde haft influenza eller virkelig høj feber.

Midt i mine egne tanker forsvandt løbebåndet pludselig under mine fødder. Mit snørebånd var gået op, og jeg snublede i farten. Jeg røg bagover og slog hovedet mod væggen, hvorefter alt sortnede for mine øjne. Anders ruskede lidt i mig for at høre, om jeg reagerede. Jeg hørte en mumlende lyd. Var jeg ved bevidsthed? Var jeg død? Nej, den var god nok, jeg var ikke død. Det, jeg havde hørt som en mumlende lyd, var Anders sammen med en anden fyr, der også var kommet mig til undsætning. Jeg var helt tummelumsk og havde også ondt i mit hoved. Fyren, der sad ved min ene side over for Anders, viste sig at være ham den lækre heteroseksuelle fyr fra bussen. Anders og fyren mente, at jeg skulle en tur forbi skadestuen. De havde faktisk overvejet at ringe efter en ambulance, men eftersom jeg var kommet til bevidsthed, besluttede de sig for, at jeg nok bare selv skulle ind forbi skadestuen. De ringede til skadestuen. Anders oplyste, hvad der var sket – at jeg havde løbet på løbebåndet og var snublet i mit snørebånd, hvorefter jeg var røget bagover og havde slået hovedet ind i en murstensvæg med høj fart. Han oplyste også, at jeg kort havde været bevidstløs, men at jeg nu var ved bevidsthed og vidste, hvor jeg befandt mig, samt at jeg kunne bevæge hovedet. De bad Anders oplyse mit cpr-nr., så det fik de. Anders blev enig med akutpersonalet om, at der ikke skulle sendes en ambulance, men at vi selv skulle komme forbi skadestuen for at få tjekket, om der var nogen læsioner i mit hoved.

”Øh, Anders, hvordan havde du tænkt dig, at vi kommer ind forbi skadestuen? Vi er begge på cykel, og jeg er vist ikke i stand til at cykle,” spurgte jeg ham undrende.

”Jeg ringer efter en taxa,” sagde Anders.

Pludselig brød ham den lækre fyr ind i samtalen.

”Hvis det er, så kan jeg godt være behjælpelig. Jeg er i bil og vil godt køre jer til Rigshospitalet, så er jeg sikker på, at I kommer godt og sikkert ind på skadestuen,” sagde den lækre fyr.

”Jeg hedder forresten Mathias,” fortsatte han og smilede.

Han gav Anders hånden.

”Anders her, og tumlingen, der ligger ned, hedder Tobias,” grinte Anders og havde et stort smil på læben.

Vi ankom til Rigshospitalet. Der var vildt mange mennesker, som sad og ventede i venteværelset. Det var så anden gang i dag, at jeg var på Rigshospitalet. Denne gang var det bare på en anden afdeling end Infektionsmedicinsk Afdeling. Vi henvendte os ved modtagelsesskranken. Damen ved skranken spurgte om mit cpr-nr.

Jeg oplyste mit cpr-nr., og hun slog mig op i computeren og fandt min journal frem. Hun fandt et sengeleje til mig og bad mig ligge ned, i tilfælde af, at der skulle komme nogle eftervirkninger fra slaget i mit hoved. Jeg havde en afsindig hovedpine og kvalme.

Jeg kom foran de mange mennesker, der sad i kø i venteværelset, og en læge kom hen for at tilse mig. Han gav mig hånden.

”Jeg hedder Steen og er overlæge på Neurologisk Afdeling. Jeg skal undersøge dig for eventuelle hovedlæsioner. Først vil jeg bede dig om at nævne dit navn og cpr-nr., så jeg ved, at du er den rigtige patient, jeg tager mig af,” sagde han.

”Mit navn er Tobias Ørnstedt Quist,” svarede jeg.

Jeg oplyste ham mit cpr-nr.

”Tobias, kan du fortælle mig, hvad der er sket?” spurgte overlægen.

Jeg fortalte ham, hvad der var sket, og Anders supplerede. Overlægen fortalte mig, at jeg skulle blive på Rigshospitalet natten over til observation, og så ville de også lave en CT-scanning for at se, om der var nogen skjulte læsioner eller mindre blødninger i min hjerne, da jeg havde været bevidstløs.

Anders kontaktede mine forældre for at informere dem om hændel-

sen. Min mor, Inge, og min far, Poul, kom begge forbi Rigshospitalet. Min mor er uddannet skolelærer, så hun er en rigtig omsorgsfuld hønemor, og jeg indrømmer, at jeg nok også er mors lille dreng. Min far er mekaniker og var ikke nervøs på mine vegne. Han fablede konstant om, at jeg skulle tage det som en rigtig mand og se at komme op på benene igen og tage på arbejde – i stedet for at ligge der i sengen. Typisk min far. Lige siden jeg sprang ud af skabet, har vi altid haft et akavet forhold til hinanden. Jeg tror, at han havde regnet med, at jeg skulle drive hans autoværksted videre, men jeg valgte i stedet at blive ejendomsmægler og ikke mekaniker som ham.

Mathias skulle hjem – han havde lige lidt arbejde, han skulle lave, inden han skulle møde på arbejde næste dag. Mathias var uddannet socialrådgiver og arbejdede ved Københavns Kommune. Hans arbejde var med særligt socialt udsatte unge. Anders og Mathias havde udvekslet numre, så Mathias kunne blive informeret om, hvordan min situation var. Ingen vidste med sikkerhed, om min tilstand var kritisk eller stabil, før vi fik svar på billederne fra CT-scanningen. Billederne fra CT-scanningen viste heldigvis ingen læsioner i hovedet, og jeg kunne udskrives næste dag.

Min mor kom og hentede mig næste dag. Hun havde taget min søster, Mia, med. Mia var mit et og alt, og vi havde et meget nært forhold til hinanden. Hun faldt mig straks i armene, da hun så mig på sengelejet. Det var torsdag, så jeg burde have været på arbejde. Min mor havde allerede ringet til arbejdet for at informere dem om mit uheld og sygemeldt mig. Hun havde aftalt med dem, at hvis ikke jeg var klar om fredagen, så skulle jeg sygemelde mig fredag morgen og komme med en statusopdatering. Heldigvis havde jeg det bedre i dag. Godt nok havde jeg hovedpine, men natten var forløbet okay, og jeg skulle bare hjem og slappe af. Jeg regnede med, at jeg var klar igen om fredagen til at møde på arbejde.

Jeg havde aftalt med mine forældre, at jeg overnattede hos dem.

De boede i Roskilde i en stor patriciervilla. Både min søster og jeg havde vores gamle værelse hjemme ved vores forældre. De havde valgt ikke at lave værelserne om, men brugte dem i stedet som ekstra overnatningsmuligheder for gæster, eller hvis min søster og jeg kom forbi. Min far var på arbejde, da min mor, Mia og jeg kom hjem. Mia blev og spiste til aften med os. Nu, hvor jeg tænkte over det, var det også længe siden, vi havde haft en familiemiddag. Egentlig var dette jo ikke en familiemiddag, men mere en slags "omsorgsmiddag". Alle ville gerne være der for mig, og min far – ja, han var jo, som han var. I hvert fald var han hjemme til spisetid. Han havde ladet sit overarbejde ligge og var taget lidt tidligere hjem, fordi jeg var blevet udskrevet fra Rigshospitalet, hvilket var meget betænksomt af ham.

Mia og jeg sad oppe på mit gamle værelse og snakkede inden aftensmaden. Det var nærmest som i gamle dage, hvor vi sad og fortalte hinanden hemmeligheder. Jeg fortalte Mia, at jeg havde været på Rigshospitalet i går for at få foretaget en HIV-test. Jeg fortalte hende også, at jeg på vejen hjem i bussen var blevet distraheret af en lækker fyr, idet jeg sad i mine egne tanker. Mia grinte, da jeg sagde, at han var en af de fyre, man som homoseksuel var overbevist om var heteroseksuel.

Det er lidt underligt, for heteroseksuelle piger synes oftest, at homoseksuelle mænd er vildt lækre, modsat os homoseksuelle, som synes, at heteroseksuelle fyre kan være vildt lækre. Måske skyldes det, at vi som homoseksuelle ikke kan spejle os selv i de heteroseksuelle og derfor finder dem mere spændende og tiltrækkende.

Mia afbrød mig midt i min fortælling.

"Hvorfor har du fået foretaget en HIV-test?" spurgte hun

Typisk Mia at stille undrende spørgsmål, men det var hun jo nok vant til fra sin dagligdag, hvor hun som sygeplejerske skulle spørge ind til patienternes ve og vel.

"Det har jeg bare," svarede jeg.

Når man som mig er homoseksuel og ingen kæreste har, så er det

meget normalt at få foretaget en test en gang imellem. Man kan i dette århundrede ikke vide sig for sikker på noget som helst, havde jeg sagt til hende. Mia forstod mig godt og lod mig fortælle historien færdig.

”Nå, men efter jeg var kommet hjem fra Rigshospitalet, havde jeg aftalt at mødes med Anders og tage i træningscentret. I træningscentret var vi begyndt at løbe, og pludselig vågnede jeg liggende på gulvet med Anders på den ene side og ham den lækre fyr fra bussen på den anden side af mig. Jeg var snublet i mit snørebånd. Dum, som jeg var.” Jeg grinte og himlede med øjnene.

”Hvad skete der så?” spurgte Mia nysgerrigt.

”Altså ham den lækre gut hed Mathias, og han kørte Anders og mig på skadestuen, da vi begge var på cykel til træningscentret. Hov! Hvilket minder mig om, at jeg skal ringe til Anders for at sige, at jeg er kommet godt hjem til mor og far. Samtidig skal jeg også lige høre ham, om han vil tage forbi Fitness Gym og hente min cykel,” fortsatte jeg eftertænksomt.

Jeg vidste, at han havde en cykelanhænger til bilen, og han kunne derfor hente min cykel uden at skulle låse den op.

”Tobias, hvad skal der ske med ham der Mathias?” spurgte Mia.

”Jeg ved det faktisk ikke. Jeg har ikke hans nummer eller noget, så jeg kan takke ham. Måske har Anders fået det,” mumlede jeg.

”Jeg synes, du skal ringe til Anders og spørge angående cyklen, og så kan du jo samtidig spørge, om han også har Mathias’ nummer – måske du er heldig,” grinte Mia som den gavtyv, hun var.

”Haha, du er nok sjov,” rødmede jeg.

Jeg ringede til Anders for at høre, om han ville hente min cykel. Anders var som altid en gentleman. Han havde allerede hentet vores cykler og sat dem hjemme i sin kælder. Han syntes ikke, de skulle stå ved Fitness Gym.

”Hey du, Anders, nu, hvor jeg har dig i røret, så har du tilfældigvis ikke fået Mathias’ telefonnummer, for så vil jeg lige ringe til ham og sige tak for hjælpen i går?” spurgte jeg Anders.

Anders småfniste i telefonen.

”Jo, jeg fik hans nummer. Jeg tænkte, du måske kunne bruge det til mere end bare at takke for god behandling? Forresten er han en meget sød fyr, men om du kan lægge billet ind hos ham, det ved jeg ikke. Jeg havde svært ved at aflæse, om han var hetero- eller homoseksuel,” sagde Anders.

”Jeg skal ikke score. Jeg skal kun ringe for at sige tak for hjælpen i går og sige, at det var meget betænksomt af ham at køre os på skadestuen, eftersom han ikke kendte os,” svarede jeg Anders.

Anders fniste stadig og gav mig Mathias’ nummer.

”Tusind tak, og endnu en gang tak, fordi du hentede min cykel,” sagde jeg og lagde røret på.

Efter at have afsluttet samtalen med Anders ringede jeg til Mathias for at sige tak for hjælpen. Jeg fik fat i telefonsvareren.

”Hejsa, du har ringet til Mathias’ automatiske telefonsvarer, læg en besked efter klartonen. BIP!” lød det.

”Hejsa, det er Tobias. Jeg ved ikke, om du kan huske mig...” sagde jeg og tænkte, at selvfølgelig kunne han ikke det. Jeg kunne jo være en hvilken som helst Tobias.

”... Jeg ville bare informere dig om, at jeg er blevet udskrevet fra Rigshospitalet i dag, og alt er godt. Tusind tak for hjælpen i går. Det var dejligt, at du var så betænksom. Det sætter jeg stor pris på. Hvis du har lyst, er du velkommen til at ringe tilbage. Hej så længe,” sluttede jeg samtalen af med at sige.

Jeg gik ned i køkkenet. Min mor var ved at lave mad sammen med Mia, og det duftede af min mors frikadeller. Min far sad inde i stuen og så tv.

Min mobil bippede under aftensmaden. Det var Mathias, der havde sendt en sms. Jeg var lidt nervøs for, hvad han havde skrevet, men åbnede alligevel beskeden, da vi havde fået ryddet af bordet.

Hej Tobias.

Tak for din besked på min telefonsvarer. Sød stemme, du har. Det var dejligt, at du ikke var kommet alvorligt til skade, og at du allerede er udskrevet. Jeg er kun glad for, at jeg kunne hjælpe i går.

Jeg beklager, at jeg sender en sms i stedet for at ringe, men jeg sidder lige med en del overarbejde, jeg skal have færdiggjort inden weekenden.

Hilsen Mathias

Jeg blev helt varm inden i kroppen og svarede ham med det samme.

Hej Mathias

Det var så lidt. Jeg kunne ikke andet end at ringe for at sige tak. Så tak!

Hilsen Tobias

Der gik ikke et minut, så havde jeg fået en ny sms fra Mathias.

Jamen det var så lidt. Måske vi ses i byen en dag, det er jo weekend fra i morgen af?

Jeg er nødt til at smutte igen. Arbejdet kalder.

Rigtig god dag og weekend, hvis ikke vi støder på hinanden inde i byen.

Hilsen Mathias

Jeg begyndte at smile, fordi jeg faktisk havde planlagt at skulle i byen med Anders og Mia i weekenden, så måske var vi heldige at støde på hinanden inde i byen. Jeg sluttede min sms af med at ønske Mathias en god weekend, og at vi måske ville ses i byen.

Kapitel 2

Mathias

Weekenden var endelig nær. Det var fredag, og jeg kunne efter endt arbejdsdag gå på weekend.

I weekenden havde jeg planer med min søster og Anders. Aftalen havde været arrangeret i noget tid og var næsten blevet aflyst, eftersom jeg for et par dage siden, som den tumling jeg var, faldt i mine snørebånd i fitness, hvilket resulterede i, at jeg slog hovedet og fik hjernerystelse.

Jeg havde inviteret dem hjem til middag for så at tage i byen senere på aftenen. Mia var opsat på at få mig afsat til en eller anden fyr. Jeg havde været single i lidt over et år og havde ikke haft nogen kæreste siden bruddet med Janus. Vi havde været sammen i 2½ år, men gik fra hinanden, da Janus skulle udstationeres og arbejde i Bruxelles. Vi mente begge, at et langdistanceforhold ville blive for kompliceret.

Klokken var ved at være 17.00, og jeg skulle lige nå forbi Netto og handle på vejen hjem fra arbejde. Jeg havde jo ikke fået handlet noget ind grundet mit åndssvage styrt og mit “sygeophold” hos mine forældre.

Planen var, at vi skulle lave noget let, lækkert og simpelt. Jeg valgte at lave tapas. En masse små, enkle, kreative retter med en god rødvin og lækre cocktails.

Vi havde til hensigt, at vi skulle være fulde, men for mit vedkommende krævede det nok ikke så meget – jeg havde jo fået en del smertestillende de sidste par dage for at slå min hovedpine ihjel.

Anders og Mia havde aftalt at medbringe sprut og diverse til at lave cocktails, og jeg havde købt vin og mad. Mia og Anders skulle komme kl. 19.30, og så ville jeg have maden klar.

Netto havde heldigvis alt, hvad jeg skulle bruge til tapas. Jeg besluttede, at for at gøre det lidt mere hyggeligt ville jeg lave en velkomstdrink med rødvin – nemlig Sangria. Det smager afsindigt godt. Første gang, jeg smagte det, var for nogle år siden, da jeg var i Barcelona med Janus. Det var vores første kærestetur, vi havde sammen. Det var nu en dejlig tur vi havde, tænkte jeg. Indimellem savnede jeg ham lidt, men jeg havde det nu også godt med, at vi var gået fra hinanden som venner.

Klokken nærmede sig 18.00, så det varede ikke længe inden Anders og Mia kom. Jeg skulle lige nå i bad og gøre mig i stand, inden de kom. Heldigvis var jeg blevet klippet korthåret, så det var ikke så svært at sætte mit brune hår. Dampen fra badet steg op fra gulvet. Jeg elskede at tage varme bade, imens jeg sæbede min krop ind og lavede intimbarbering. Jeg var altid nybarberet, når jeg skulle i byen, især min røv og mine nosser. Man kunne jo aldrig vide, om man gik alene hjem fra byen, eller om man havnede i Ørstedsparken. Det havde jeg gjort sommetider, hvis jeg havde været i byen og var liderlig på vejen hjem. Og var det for koldt, ja, så var der jo altid saunaen.

Da jeg var færdig med badet, tog jeg mit håndklæde, tørrede mig og snoede håndklædet rundt om min lille røv. Jeg havde altid fået at vide, at jeg havde en lille røv.

Spejlet på væggen duggede, så jeg åbnede døren ind til resten af lejligheden, hvor vinduerne var åbne, så jeg kunne få dampen ud, mens jeg barberede mit ansigt og smurte min krop ind i creme. Jeg elskede at have en blød hud. Imens jeg stod foran spejlet, studerede jeg min krop. Egentlig havde jeg en veltrænet slank krop, men ville nu gerne have den trimmet noget mere. Jeg fik føntørret og sat mit hår og fik sprøjtet noget eau de toilet og deodorant på kroppen.

Inde i soveværelset hang mit tøj klar. Jeg tog mine boxershorts fra Andrew Christian på. Uden over tog jeg mine lyse slidte jeans med huller på og en Ralph Lauren skjorte. Jeg ville ikke virke alt for formel, gerne lidt klassisk og krydret med noget streetlook, og så mine